

ДЖЕКСЪН БЪРОУЗ НОЕВ КОВЧЕГ IV

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1985

chitanka.info

Таал, върховна жрица на Системата стоеше неподвижна пред олтара. Беше стояла така с часове и още часове щеше да стои, но погледът ѝ нито за миг не се отклоняваше от мигащите светлини.

Светлините мигаха непрестанно в олтара и бележеха в яркочервено и зелено сложните и почти безкрайни криви на функциите на вярата. Таал знаеше всички форми на кривите и тяхната последователност. Познаваше ги още от детските си години, защото беше Таал, върховната жрица, дъщеря на Таал, върховната жрица.

Докато светлините премигнаха по обичайния модел, всичко беше наред в Системата и нейните безбройни схеми. Но дори светлините да отбележеха повреда, пак нямаше защо да се тревожи. Таал беше готова винаги да се справи с повредата. Нищо не трябваше да постави в опасност Системата и периода на благодат.

Беше настъпило определеното време за запитване. Пръстите на Таал затанцуваха по клавиатурата до мрежата от светлини, за да изпишат нейния въпрос.

О, СИСТЕМА, ЧУЙ МОЛБАТА НА ТВОЯ НАРОД. МОЛИМ СЕ ДА НАБЛИЖИ ВРЕМЕТО НА ДАРЕНИЯТА. ПОПЕЧИТЕЛИТЕ СЪОБЩАВАТ ЗА НЕДОСТИГ И ОТПРАВЯМЕ МОЛБА КЪМ ТВОЯТА ЩЕДРОСТ.

Както винаги, Таал се вълнуваше при прякото си общуване със Системата. Независимо че отправяше същото запитване веднъж седмично и то през всички периоди на будуване, откакто бе ръкоположена преди дванадесет пъти по триста шестдесет и пет периода.

Тя зачака отговора със затаен дъх и за миг сякаш всичко живо спря да диша. Самата Таал приличаше на златна статуя. Немигащите ѝ очи сезираха в печатащото устройство. Може би този път...

Тишината в параклиса се удължи и стана крехка като кристал. После се разнесе картечният откос на печатащото устройство.

ОЩЕ Е РАНО — написа то.

Таал винаги се надяваше... Таал винаги оставаше разочарована. Пръстите ѝ отново посегнаха към клавиатурата.

НИЕ ТИ БЛАГОДАРИМ, О, СИСТЕМА, И СЕ ПОДЧИНЯВАМЕ НА ТВОЯТА ВОЛЯ.

Системата не благоволити да отговори; тя никога не отговаряше, освен на пряко запитване.

Таал продължи да наблюдава блесналата мрежа на функциите. В безкрайната си мъдрост Системата винаги постъпваше правилно. Но времето за даренията наистина бе настъпило отдавна. Макар то да не настъпваше никога преди да изтекат поне триста пъти по триста шестдесет и пет периода, последното време на дарение бе дошло преди почти петстотин пъти по триста шестдесет и пет периода — най-дългият промеждутък, отбелязан в историята.

Таал се замисли дали вината не е в нея. Нима по някакъв начин не бе удовлетворила Системата? Изпитваше огромна необходимост от възстановяване, което можеше да получи само от общуване със Системата. Това означаваше, че трябва да влезе в Нея.

Тя провери отново дали светлините на функциите описват правилни модели, дали премигват по същия начин както от Началото и както трябваше да светкат вечно. После бързо заобиколи олтара. Златните ѝ метални дрехи прошумяха, а мрежата по гърдите и полата ѝ заискри, отразявайки червените и зелените светлини.

Зад олтара се намираше вратата, която водеше към Системата. Като всичко създадено от хората на Системата, вратата беше от метал, дебела шестдесет сантиметра и вградена в стена с дебелина деветдесет сантиметра. Таал постави дланта си върху разпознаващото устройство на стената до вратата, Системата разпозна линиите по дланта ѝ и вратата се отвори.

Таал преви коляно и влезе в Системата, като с благоговение стъпи на платформата. Вратата се затвори автоматично след нея, но тя не забеляза нищо; попаднала в сърцето на Системата, тя отхвърли всякакво съмнение.

Таал извърши церемонията по общуване... разходката по коридорите, заобиколена от елементите на Системата. И докато вървеше, непрекъснато повтаряше вероучението си — разпознаваше блоковете и частите им, цитираше дословно от Ръководството и Каталога.

В помещението на Системата имаше инструменти и резервни части, които Таал щеше да употреби при нужда, но, естествено, Ръководството и Каталогът не бяха тук. Върховната жрица ги държеше в осветен ъгъл на спалнята си, за да може непрекъснато да ги изучава и да размисля над тях, не само за да запознава хората със Системата,

но и за да бъде сигурна върховната жрица, че е винаги готова да поправи чрез ремонт всяка неизправност.

Таванът светеше с мека светлина, осветяваше пътя на Таал, а тя, докато декламираше Ръководството, се молеше Системата да я прецени като достойна да извършва поправки.

Разбира се, Системата беше способна сама да се поддържа. Тя беше всемогъща.

Ръководството, както бе допълнено през вековете от вдъхновените, обясняваше, че блоковете памет, в които се съсредоточаваха всички познания, долавяха признаците на предстоящи неизправности и взимаха мерки да не ги допуснат, създаваха допълнителни схеми и включваха запасните източници на хранване...

Но понякога Системата съзнателно подлагаше хората на изпитание. Така трябваше да бъде. В такива случаи Системата създаваше неизправности и не ги поправяше. Ръководството описваше тези неизправности като „дължащи се на средата извън системата“ и великият тълкувател отпреди сто пъти по триста шестдесет и пет периода Сакамото бе обяснил, че този вид неизправност е начинът, по който Системата проверява дали хората са останали достойни за състоянието на благодат и поради това все още заслужават покровителството и ръководството на Системата.

Когато Таал завършваше обиколката на всички блокове и мина по последния коридор, тя разбра, че общуването ѝ е подействало по-благоотворно от всеки друг път и я е подготвило да служи на Системата; дори безпокойството ѝ заради все по-големия недостиг и дългия промеждутък между времената на дарение се бе стопило. Времето за дарение щеше да настъпи своевременно. Нима Системата не се бе грижила винаги за своя народ?

Тя напусна помещението, уверена, че е благословена, сигурна в способностите си. Отново застана на пост пред олтара на блещукащите светлини. Внезапно печатащото устройство затрака отново.

ВРЕМЕ НА ДАРЕНИЕ — отпечата то. — НАБЛИЖАВА ВРЕМЕТО НА ДАРЕНИЕ. БЪДЕТЕ ГОТОВИ.

Таал само за миг се удиви, че общуването ѝ със Системата бе постигнало толкова много за съвсем кратко време. После набра на

клавиатурата ритуалната благодарност към Системата и се обърна, за да свали предпазния капак от клавиша за тревога. Тя докосна клавиша и всяка дейност на хората бе преустановена; с молитви на уста всеки застана на своя пост.

Екипажът на „Ковчег“ се състоеше от само двама души, но Кларк беше с ранг „Ковчег II“ а Данск — „Ковчег IV“. И макар времето да беше кратко, те се заеха уверено с деликатната си работа, сигурни, че ще успеят, преди да стане твърде късно.

Тогава...

— Охо! — възкликна Кларк. — Някой влезе в помещението на компютъра.

Данск в другия край на малката стая дори не вдигна поглед от блоковете на паметта, върху които работеше.

— Няма нищо. Стига да не му хрумне да влезе тук.

— Не е той — уведоми го Кларк жизнерадостно. — Жена е... и то мога да добавя, че е великолепна жена.

Той се вгледа в екрана, върху който по коридора се приближаваше варварски облечената в злато млада жена. Данск прекъсна за малко работата си и се присъедини към Кларк пред екрана.

— Не е ли красавица? — попита Кларк.

— Няма значение — отвърна Данск. — Ако се опита да влезе тук, ще трябва да я зашеметиш с пистолета.

Кларк кимна в знак на съгласие. Постъпката нямаше да е кавалерска, но в мисията им нямаше нищо кавалерско. А времето, с което разполагаха, наистина беше твърде ограничено. Той погледна часовника си.

— Имаш още осемнадесет минути, преди да поемеш контрола — предупреди той.

— Ще успеем — подхвърли Данск. — След една-две минути ще излезем оттук. Ще ни трябват още осем, за да стигнем до опорната точка, и може би още две, за да поема контрола.

— Това прави единадесет до дванадесет минути. Доста близо до крайния срок.

Данск се усмихна. Щеше да успее. Знаеше го. Как можеше нещо да не е наред, когато вече бе обладан от чувството на силно

въодушевление... мига на върховната възбуда, който приближаваше с всяка изминала секунда?

Кларк продължаваше да наблюдава златната жена.

— Струва ми се, че е мръднала. Разхожда се по коридорите и мърмори на някакъв налудничав жаргон за части на компютъра и за благодат.

— Само не ѝ позволявай да влезе тук — рече Данск. — не трябва да разбере какво сме направили. Може би е достатъчно добре обучена, за да върне всичко в предишното му състояние.

Кларк отново погледна часовника си, сякаш погледът му можеше да забави хода на стрелките, независимо от атомното разпадане.

— Седемнадесет минути.

— Готово! — Данск се отдръпна от блоковете на паметта. — Продължи само три минути.

— Да се махаме! — подкани го Кларк. — Аз ще зашеметя жената. Ти върви.

Но Данск се взря в екрана и вдигна ръка, за да го спре.

— Почакай! Тя излиза от помещението.

В мига, в който вратата на компютърното помещение се затвори, Данск се втурна пръв през стаята в скритата шахта, която бяха пробрили с лазерни лъчи от повърхността. Оставаха шестнадесет минути.

За Данск мисията бе започнала както обикновено с повикване в кабинета на командир Боне на Дариус II. Боне беше с ранг „Ковчег V“. Масивното му тумбесто тяло и големите разкривени крайници бяха белези от силното притегляне на родната му планета. А твърдото ръководство на този сектор от командуването на „Ковчега“ беше следствие от силната му привързаност към делото на „Ковчега“.

„И той е щур по работата си като мен“ — помисли си Данск, когато седна срещу бюрото на Боне.

Данск се бе върнал от последната си мисия преди два дена, но все още изпитваше възбуда, когато се сецаше за голямата мощ и как само с докосване на пръста си бе изградил нарастващото кресчендо на чистата насочена сила...

— Получи се съобщение от Реко — каза Боне. — Много е доволен от начина, по който си се справил със задачата... иска да си на

разположение за следващия му проект.

Данск се усмихна. Даниъл Реко, шеф на компанията „Реко галактик конструктори“, рядко оставаше доволен. Данск се бе уверил в това от многобройните случаи, когато бе работил с него.

— Но сега възникна нещо ново — продължи Боне. — Ще те изпратя да изпълниш важна мисия с Кларк, има ранг „Ковчег II“. Малко е млад за такава трудна задача и вероятно би трябвало преди това да придобие повече опит. Но е доста напреднал и е способен. Във всеки случай нямаме никакъв избор, защото той единствен може да се подготви за малкото време, с което разполагаме.

Данск се наведе напред в очакване. „Мощта — помисли си той, — сигурно неограничената мощ те завладява.“

— Зад Прочион има едно слънце, около което се върти само една планета — започна да обяснява Боне. — Доста пустинен свят. Казва се Нови нови Рошел. Защо ли пък са я нарекли така?

— На името на Нови Рошел вероятно? — предположи Данск.

— И аз така предполагам. Но защо пък някой е нарекъл нещо Нови Рошел?

— Непонятно — съгласи се Данск. — Може би на името на някоя планета, наречена Рошел?

— Вкусовете са различни, нали? — смръщи се Боне.

— Точно така, сър — рече Данск, като си спомни, че родната планета на Боне се наричаше Ксилариацеа, явно на името на някакви гъбички-мутанти, които се развиваха добре на нея.

— И така — продължи Боне, а сърцето на Данск учести ритъма си, — Нови нови Рошел не е много богата и е рядко населена. Може би един милиард жители. Само толкова. И всеки от тях работи от зори до мрак. Опитват се да създадат достатъчно здрава селскостопанска основа за изграждането на индустрия. Трябва да ги спасим.

— От какво?

Боне помълча малко за ефект, преди да отговори.

— Към планетата се насочва един „Скитник“.

„Скитник“!

Данск никога не бе се сблъсквал със „Скитник“ — всъщност броят им не беше голям, — но поначало да подгониш „Скитник“ означаваше да се набира много сила...

Бюрото на Боне беше празно, отгоре му имаше само една пластмасова ролка. Той я подаде на Данск.

— Ето ти данните. Записани са всички необходими параметри — координати, размери, маса. Оставям на теб да избереш мястото за опорната точка. Доколкото успяхме да установим, този тип отдавна не е нападал никого — може би няколко века. Вероятно са стигнали до отчаяние. Не се знае какво налудничаво общество са създали. Ако са следвали обичайното развитие — а няма причини да се смята, че са се отклонили, те сигурно са стигнали до някаква компютърна религия. Изглежда, че винаги става така. Чувал съм социолози да твърдят, че стремежът към оцеляване в условия като техните просто налага развитие към компютърна религия... и паразитното общество, което се появява в резултат. Вероятно те нямат никаква представа какво ще причинят на Нови нови Рошел, нито дори че се приближават към планетата.

— С колко време разполагам? — попита Данск.

По лицето на Боне пробягна сянка на загриженост.

— Опасявам се, че не е много. Според преценката от Нови нови Рошел около три седмици. И ще ти трябва почти толкова, за да стигнеш дотам.

— Охо! Надявам се Кларк да работи бързо.

— Бърз е. И е достатъчно квалифициран, за да те замести, ако си счупиш крак или ти се случи нещо подобно.

Данск предпочете да не обръща внимание на подобни възможности.

— Обследван ли е „Скитника“?

— Само чрез наблюдение и обработка на данните с компютър на Нови нови Рошел. Резултатите са записани на ролката, която ти дадох. Изпратихме кораб робот за потвърждение, но той няма да стигне много преди вас. Научихме за всичко това едва преди няколко часа — онази част на Космоса е толкова рядко населена и изостанала, че са забелязали „Скитника“, когато е оставало твърде малко време. Кларк вече е тръгнал. Ще се срещнете в близост до Нови нови Рошел. — Боне помълча и се усмихна. — Наложил се да изтегля Кларк от мисията, която изпълняваше в една миньорска компания. Ужасно трудно беше. Но настоящата задача, естествено, е много по-спешна. Това е ясно за всички. Въпреки това вече разпращат протести от

единия до другия край на Федерацията. Добре, че със силата на „Ноевия ковчег“ разполага само командването му. Не зная каква бъркотия би настанала в галактиката, ако всеки идиот можеше да я използва както си иска...

Данск си представи хаоса, който би настъпил. Да, това беше единственият правилен начин. Да се контролира здраво силата, да се оглеждат внимателно всички искания и след това силата да се използва само по усмотрение на командването, и то за значими и отговорни проекти.

— Държим готов един бърз кораб — продължи Боне. — Той ще те отведе най-бързо дотам. На борда му има пулт за управление и обикновеният екип от техници. Ролката ще ти даде всички данни, с които разполагаме. А докато стигнете, корабът робот вероятно ще е завършил предварителния оглед и това ще ви помогне. Ще трябва само да изчакате и да видите на място. Съжалявам, че указанията ми са толкова недостатъчни, но сам знаеш какви са тези спешни задачи — за тях никога няма достатъчно информация.

Настана ред на Данск да се усмихне. Нима мисиите им не бяха винаги спешни? И нима винаги не липсваше достатъчно информация?

— А, и още нещо — рече Боне небрежно, когато Данск се надигна да си върви. Небрежният тон убеди Данск, че трябва да обърне сериозно внимание. — Преди да поемеш контрола, ще трябва да се спуснете на „Скитника“ и да се погрижите за компютъра му. Знаеш, ще монтираш няколко фундаментални принципа в логическата му система. Няма смисъл да използваме силата на „Ковчега“, ако не принудим компютъра да промени навиците си.

— Но времето! Не може ли някой от Нови нови Рошел още сега да се заеме с компютъра?

— Вече ти казах, Данск. Онзи свят е доста изостанал. Разбира се, те имат компютърни специалисти, но не съм чул за никого... на когото бих доверил подобна работа. Не, ти ще трябва да я свършиш. А и няма да отнеме много време.

— Но най-напред ще трябва да намеря компютъра и да видя какво се налага да се направи — възрази Данск. — Ще трябва време!

— Няма проблеми — махна с ръка Боне. — Всичките компютри в тези „Скитници“ са еднакви по модел и клас — антични системи с инфрачервени лазери. Бавни като костенурки и съвсем прости. Няма да

ти отнеме много време да го разбереш. А за намирането му... инсталациите на всички „Скитници“ са стандартни. Като видиш един от тях, все едно че си ги виждал всичките. На кораба ще намериш цялата информация и оборудване, от които ще имаш нужда, включително карти и схеми.

— Много добре — съгласи се Данск. — Щом е така, няма да отнеме много време. Но дори и в такъв случай, щом като времето е толкова малко, защо да не се занимая с компютъра, след като поема контрола?

— Няма да стане. С програмата, която е вложена в него, този тип ще се бори с теб до последна възможност. Ще го надвиеш, разбира се, но вероятно битката ще пръсне „Скитника“ на парчета. — Боне се усмихна. — Ще се наложи да се поизпотиш, но кажи... не си ли струва труда?

Данск се замисли за непрекъснатото набиращата се сила. Да, струваше си. Но оставаше още един въпрос.

— Какво ще стане, ако жителите на „Скитника“ ме забележат или се опитат да се намесят?

— Ще ги зашеметите! Това не е състезание по популярност, а опит да се спаси цял свят. Ще постъпиш, както се налага!

След десет минути Данск се качи на кораба. На осемнадесетия ден се срещнаха с кораба на Кларк в пространството около Нови нови Рошел и на двадесет и първия вече бяха в орбита около „Скитника“ и събираха последните необходими данни. Оставаха им само часове, в които да свършат всичко необходимо.

Данск погледна надолу към „Скитника“... свят, голям колкото Земята, но мъртъв — студен, без атмосфера. Вероятно в миналото е имал атмосфера и бързотечни води, а живите зелени филизи са попивали слънчевата светлина и са го покривали с красива мантия. Но това е било много отдавна, когато планетата е обикаляла около някое слънце — малко дете, прегърнато в скута на майка си.

Сега там нямаше слънце. „Скитника“ като всички „Скитници“ беше изпаднала в беда планета, откъсната от светилото си от някакъв катаклизъм, много преди да се появят хората, за да се замислят над произхода ѝ и да я използват за собствените си цели.

Всичко беше познато. Взима се свят без слънце, монтира му се ядрен двигател, дълъг един километър и половина, снабдява се с

гориво и компютър, който да управлява двигателя, дълбоко под повърхността се настанява екип по поддържането — там хората ще бъдат опазени от тежките условия на открития Космос, планетата се насочва по подходящ курс, екипът се сменя на всеки няколко години... и след определеното време планетата ще стигне в предварително определеното място, ще започне да обикаля около новото си слънце, постепенно ще придобие атмосфера и върху нея с помощта на техника и много труд отново ще възникне живот.

Разходите във време и средства, за да се придвижи планетата до новото слънце, ще бъдат нищожни в сравнение с печалбите от новопридобитите площи, получени от нищо. А когато някоя компания е на възраст хиляда години, развива една след друга звездни системи тя планира далечното бъдеще.

Но не достатъчно далечно, както се оказа. Тя не бе предвидила междузвездната война от такива размери, че сега за компанията дори не си спомняха, не бяха останали архивите ѝ, за да се установи по тях как е започнал проектът със „Скитниците“ и по какви маршрути са се отправили към нови слънца и нов живот.

На тях никой не бе изпращал сменни екипи по поддържането, нито ново гориво и резервни части. Но на един след друг от „Скитниците“ — впрочем те тогава не са се наричали така — хората променяли програмите на компютрите и се отправяли към най-близкия обитаван свят. Но докато стигнат до него, се сменяли много поколения и специалистите по компютри се превръщали само в техници по поддръжката им.

— И така — обобща Данск, когато двамата с Кларк прегледаха всички данни, събрани от кораба робот — хората на тази планета не знаят как да я спрат. В техния малък свят под повърхността, предпазени чрез всички възможни мерки, те нямат нищо против да се доближат до друга планета; сигурно ще настъпят някои смущения и отклонения наоколо им. Но техният изкуствен подземен свят няма да бъде обезпокоен. Пластмасовият предпазен слой, подсилените стени... всичко е било направено така, че да издържи на всяко вероятно събитие в Космоса.

— И неизвестно как — добави Кларк, — в продължение на векове те са се превърнали в пирати, които грабят планетите, за да се

снабдят с всичко необходимо за дълго време. А ако някоя планета откаже да изпълни исканията им...

Ако някоя планета откажеше, те постъпваха така, както този „Скитник“ щеше да постъпи с Нови нови Рошел, ако неговите жители не биха се подчинили.

Цели континенти щяха да се издигат и падат... по цялата планета моретата щяха да кипнат... дълги хиляди километри пукнатини щяха да изпуснат набрания гняв на стопената лава. А атмосферните условия... щяха да се влошат ужасяващо... милиарди урагани, обединени в един огромен вихър. Вероятно планетата щеше да бъде тласната така, че да промени наклона спрямо оста си. Разбира се, дотогава никой нямаше да е останал жив.

— Но този „Скитник“ специално никога вече няма да ограбва други планети! — възкликна Данск, когато двамата с Кларк полетяха нагоре по шахтата, след като бяха заложили новите принципи в компютъра. — Внуших на това архаично чудовище остра невроза, която ще го принуди да стои настрана от всяка обитавана планета, и му обясних къде трябва да отведе този свят.

Естествено — Данск си припомни, че е въвел известно закъснение в своите указания. Новите принципи щяха да влязат в действие едва когато той поеме контрола...

Ако новите принципи бяха въведени веднага, нямаше да има никаква полза. Защото дори компютърът да нареди веднага да се промени курса и да задейства гигантския ядрен двигател, огромната крива, по която се движеше „Скитника“ в космическото пространство, все пак щеше да го отведе твърде близо до Нови нови Рошел и там щеше да настъпи бедствие.

Само по силата на „Ноевия ковчег“ можеше да спаси Нови нови Рошел, независимо от всичко, което можеше да направи компютърът. И за да запази колкото е възможно по-прости собствените си изчисления, Данск предпочиташе, когато стигне мястото на опора, „Скитника“ да бъде точно там, където предполагаше, че ще бъде.

— Остават петнайсет минути! — предупреди Кларк. — Ако дотогава не си предприел нищо, ще стане твърде късно да се

предотвратят първите смущения на Нови нови Рошел. Хората ще изпаднат в паника.

— Слушай! — рече му Данск.

И докато продължаваха да се изкачват нагоре по шахтата, те чува компютърът да предава на Нови нови Рошел. Първите девет думи бяха същите, които Таал видя да отпечатва устройството. Останалата част от съобщението нямаше да види нито да чуе и Таал, и другите хора на „Скитника“.

ВРЕМЕ НА ДАРЕНИЯ. НАБЛИЖАВА ВРЕМЕТО НА ДАРЕНИЯ. БЪДЕТЕ ГОТОВИ. И след това: УЛТИМАТУМ ДО ПЛАНЕТАТА В ОРБИТА ОКОЛО ЗВЕЗДА КЛАС С С ГАЛАКТИЧНИ КООРДИНАТИ 2548-921-5843. ЩЕ НИ ДОСТАВИТЕ СЛЕДНИТЕ НЕЩА, И ТО В ТОЧНО ОПРЕДЕЛЕНИТЕ КОЛИЧЕСТВА. В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ ЩЕ РАЗРУШИМ ПЛАНЕТАТА.

Списъкът от неща, които искаше компютърът, беше дълъг и включваше от ядрено гориво до пресен портокалов сок и люлеещи се столове! Ултиматумът и списъкът бяха предавани многократно.

Кларк гневно изключи слушалката в шлема си. Дори Нови нови Рошел веднага да изпълнеше всичко, което беше невъзможно, „Скитника“ се намираше вече твърде близо, за да се избегнат смущенията.

— Така се получава при тези архаични инфрачервени компютри — обясни гневно той. — Погрешни изчисления.

Но те вече бяха излезли на повърхността и веднага се качиха на кораба. Сега Данск, а не Кларк, погледна часовника си. Оставаха дванадесет минути.

Пултът за управление беше далеч, на милиони километри, и те загубиха още четири ценни минути, докато стигнат до него. После се втурнаха в шлюза и настъпи върховният миг на Данск.

Кръвта му кипеше, вдъхновението му бе буйно. Той се втурна покрай Кларк и техниците, застанали всеки на поста си, покрай неподвижните и безмълвни улеи на мощта, нагоре, нагоре в кабината на пулта за управление.

Оставаше да се отвори още една врата, която реагираше само на допир от пръстена на човек с ранг „Ковчег IV“. Накрая Данск се озова в прозрачния мехур, където беше поместено управлението на силите на „Ковчега“.

Пред взора му се простираше цялата галактика. Данск сякаш плуваше сам във вселената и чувстваше, че с волята си може да промени всичко в нея..., което не беше далеч от истината.

Оставаха шест минути. Имаше още много време. Данск въведе изчисленията си в компютъра, постави ръцете си върху ръчките и зачака.

После настъпи времето.

Той натисна бутона за съобщения. След забавянето, дължащо се на огромното разстояние, върху малкия екран вляво от него се появи лицето на Боне. То беше напрегнато и макар да ги делеше огромна пропаст, Данск видя, че и Боне е обзет от треска, преживява величествения миг, спомня си дните, когато и той е имал ранг „Ковчег IV“, преди да поеме командването.

— Тук е Данск! — поде Данск изисквания от службата ритуал.
— Архимед IV Данск! Дайте ми опорна точка и аз ще преместя света!

Това беше ритуал, но и нещо повече. Всеки с ранг „Ковчег IV“ в последния миг трябваше да получи разрешение, за да използва страхотната мощ на Архимедовите сили. Това изискване беше последната предпазна мярка, за да не би те да се използват за неподходящи цели.

— Архимед IV Данск, давам ти опорна точка — отвърна Боне, а на екрана рамото му помръдна, когато включи някакъв лост, който не се виждаше.

Изтече известно време и Данск чу познатото прищракване. Силата на „Ковчег“ беше свободна и на негово разположение.

— Имам опорна точка — изрече тържествено Данск последните думи на ритуала — и ще преместя света!

Пръстите му заиграха по клавишите, свиреха концерт на мощта, въвличаха еластичните нишки на космическите лъчи, превръщаха ги в конци, после във въжета, във верига, кабел... силите нарастваха, нарастваха, съсредоточаваха в себе си цялата енергия, разпиляна из галактиката.

Пръв в много далечното минало го бе казал Архимед. Той също бе изчислявал силите. Трябвало му е само опорна точка.

А сега Данск и цялото човечество използваше силите, наречени Архимедови в чест на човека, който пръв ги бе прозрял, благодарение на космическата платформа — опорната точка.

Те можеха и наистина преместваха светове. Обикновено световите бяха малки: повреден космически кораб, астероиди, съдържащи ценни метали, тонове строителни елементи... Но понякога бяха истински светове, свят, който трябваше да се изведе от орбитата на звезда, защото тя щеше да се превърне в нова... или „Скитник“, който заплашваше с унищожение друг свят.

По волята на Данск мощта нарастваше, вливаше се в колекторите. Ако поискаше, Данск можеше да остане там завинаги и да продължи да увеличава мощта. След време щеше да разполага с много повече сили, отколкото му трябваша, за да премести „Скитника“. Щеше да има достатъчно мощ, за да премести цялата галактика с всичко в нея. Но той нямаше да го направи. Той беше член на „Ноевия ковчег“. Въпреки това съзнанието, че разполага с толкова мощ, го опияняваше.

При това процесът не беше много сложен. Основните принципи бяха известни отдавна. Трябваше само да се въведат точни данни. Данск достигна върха на силите, които му бяха необходими.

За миг се замисли за красивата златна жена, която бе видял в помещението на компютъра, и се запита как ли се казва. Е, тя нямаше да остане разочарована. Времето на дарения щеше да настъпи, но даровете нямаше да произхождат от Нови нови Рошел. Те щяха да са от петдесетина планети, действителни дарения, отправени към спътника чрез Архимедовите сили. И щяха да се получават на самотната планета винаги, когато бъдат необходими.

„Скитника“ го очакваше дълго пътешествие. Той щеше да достигне до слънце без планети, щеше да се завърти в орбита около него и постепенно да се превърне в нова благоденстваща планета; хората на нея вече нямаше да се нуждаят от грабежи на други светове.

Данск започна да придвижва планетата, без да наруши въртенето ѝ, насочи я към далечната ѝ среща. В същото време Кларк, който се намирал на друго ниво в опорната точка, излъчи записаното предаване, в което се заявяваше, че ултиматумът на „Скитника“ е приет.

В параклиса Таал видя, че времето на дарения е подсигурано и благодари на Системата, загдето тя и нейният народ отново са признати за достойни.

Пред пулта за управление Данск изрече високо последните думи
от ритуала:

— Аз преместих света!

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.38-39/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.